

Underretning om, hvad der var sket, vilde hun ringe sin Far op, for at han kunde instruere Pressen.

Endnu samme Eftermiddag naaede Ulykkesbudskabet til Familien i Dronningens Tværgade ved en Telefonmeddelelse fra Asmus Hagen. Efterretningen gjorde et forfærdende Indtryk paa Jytte, der altid havde holdt af sin Fætter trods alle hans Svagheder. Men haardest blev Fru Bertha ramt. Hun sad længe rædselsslagen med Hænderne i Skødet, ude af Stand til at tale. Og paany saae hun i Tankerne den gamle Grandtante stige op af sin Grav derovre ved Storeholt og hørte hendes mørke Stemme udslynge den bibelske Trusel:

„Hævnen hører mig til!“

IX

I Mørke og graa Taage mødtes to Mænd paa Landsbyens Gade og faldt i Snak.

Den ene, hvis dobbelthagede Maaneansigt oplystes af Gløden fra en Cigar, var den lille lavbenede Jørgen Mosegaard, Amsraadsmedlem og Sparekassedirektør, gennem mange Aar den selvskrevne Ordstyrer og Leve-Udbringer ved alle Møder paa Eggen. Den anden, som bar en Lygte i en Snor, var Pastor Johannes Gaardbo. Han kom fra et Sygebesøg hos en fattig Familie, der boede i en Rønne langt ude i Overdrevet.

De to Mænd havde ikke talt længe med hinanden, før de kom ind paa den Begivenhed, som alle i Landet for Tiden talte om: Enslevs Brud med sit Parti og hans aabne Krigserklæring til Kirken.

Jørgen Mosegaard ytrede sig om Sagen med sin sædvanlige vidtløftige Forsigtighed. Hver Gang han tog Cigaren af Munden, udrullede han i Sangtone en Række langstrakte Talemaader, der hverken sagde Ja eller Nej. Han var en Mand med Fynboens aabne Favn. Ikke med sin gode Vilje udelukkede han nogen fra sit Venskab. Det var netop denne omfattende Næstekærlighed, han skyldte sine mange høje Tillidsposter.